

ФОКУСУВАННЯ НА СИЛЬНИХ СТОРОНАХ УНІВЕРСИТЕТІВ

На сайті Times Higher Education опубліковано статтю Джона Росса «Чому недовговічне правило «дослідницької широти» провалилося в Австралії».

У ній йдеться про скасування вимоги, за якою університети мали демонструвати дослідження світового рівня щонайменше у половині галузей, в яких вони здійснюють підготовку, а також пропонується бачення того, як має бути організована дослідницька система. Правило «дослідницької широти» було запроваджене в Австралії у 2021 році після перегляду категорій для закладів вищої освіти. Воно мало стати інструментом підтвердження того, що університети не лише навчають студентів, а й здійснюють якісну дослідницьку діяльність у широкому спектрі напрямів. Критики вказували, що така вимога змушує ЗВО підтримувати дослідження навіть у напрямках, де вони не мали достатньої концентрації ресурсів та експертності. Одним з чинників рішення про відмову від цього підходу стала складність практичного визначення поняття «світовий рівень» досліджень. Національна система оцінювання дослідницької якості (Excellence in Research for Australia) була припинена у 2024 році, отже формальна вимога існувала, але інструментів для її

застосування не було. Вимога дослідницької широти обмежувала можливість університетів концентруватися на власних сильних напрямках і сприяла формуванню більш однорідної системи, де багато закладів намагалися бути «широкопрофільними». Університетам потрібно більше гнучкості у розвитку досліджень, зосереджених у меншій кількості галузей, – таким чином вони будуть більш ефективно використовувати власні ресурси та розвивати напрями, де дійсно мають високий потенціал. Разом із тим, ряд експертів висловлюють занепокоєння, що скасування цього правила може посилити нерівність: найбільші дослідницькі університети з сильними міжнародними позиціями отримають додаткові переваги, тоді як регіональні та менш ресурсні заклади можуть втратити окремі напрями досліджень, що відіб'ється на їхній привабливості для студентів, рейтингових позиціях та можливостях залучення фінансування. Дискусія навколо «дослідницької широти» фактично стосується фундаментального питання: яким має бути сучасний університет – багатoproфільною установою, яка підтримує широкий спектр знань, чи закладом, що концентрує ресурси на окремих сильних напрямках. Австралійський досвід показує, що пошук балансу між широтою, якістю та спеціалізацією залишається одним із ключових викликів для сучасних систем вищої освіти, які прагнуть одночасно підтримувати академічне різноманіття й забезпечувати високу дослідницьку ефективність.

Детальніше:

<https://www.timeshighereducation.com/news/why-short-lived-research-breadth-rule-failed-australia>

Фото: pixabay.com

#НРАТ_Усі_новини #НРАТ_Науковцям_новини #НРАТ_Освітянам_новини
#НРАТ_TimesHigherEducation

2026-06-22

Інформація з офіційного вебпорталу Національного репозитарію академічних текстів